

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX ● № 120 (2536).

СУБОТА, 7 ЖОВТНЯ 1978 року. ● Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

МАНІФЕСТ НАШОЇ ЕПОХИ

МАБУТЬ, ще змалку кожен із нас прагне осмислити події і явища своєї доби, глибше розібратися в їх суті. Настав час, ми раптом усвідомлюємо велич масштабів комуністичного будівництва, і радість пізнання переходить у гордість, споглядаючи безмежну гордість за те, що нам випало щастя бути громадянами Країни Рад. Країни, яка невпинно крокує до вершин соціально-економічного прогресу саме завдяки справедливості свого суспільного ладу, завдяки вірності і відданості ідеям комунізму її господарів. Справді, всі ми працюємо на себе, на своє суспільство, ми — господарі заводів, фабрик, міст і сіл — своєї рідної землі. В основі ж нашого соціального стану, способу життя лежить соціалістична загальнонародна власність на засоби виробництва. Знаючи, наше головне право, наш головний обов'язок — жити, вчитись і працювати в ім'я розквіту Батьківщини, наша впевненість у завтрашньому дні — гарантовані, вони законодавчо закріплені в Конституції СРСР.

Візьмемо право на безплатне навчання. Сьогодні ти поспішаєш до школи. Правда ж, не завжди маєш вільну хвилину, щоб замислитися, звідки ж беруться кошти і на твої підручники, і на світлі, просторі класи, обладнані всім необхідним для навчання, і на зарплату вчителів, вихователів? Про все це дбає держава. Її витрати на кожного, хто вчиться, становлять на рік: у загальноосвітній школі — 170 карбованців, у середніх спеціальних навчальних закладах — 650, а у вузах — майже 1000 карбованців. Ось так!

Твої батьки працюють, вони задоволені своєю роботою, бо вибрали професію за покликанням. Може, ти інколи дивувався з того, що їхньої зарплати завжди вистачає для задоволення ваших різноманітних матеріальних і духовних потреб? А це тому вистачає, що в нашій країні держава дбає про достаток і відпочинок, про охорону здоров'я і забезпечення в старості, про житло і всебічний розвиток кожної сім'ї, кожного члена суспільства. Для цього спеціально виділяються суспільні фонди споживання. Сума їх рік у рік зростає. І все це передбачено в Конституції — Основному Законі нашого життя. Для прикладу розглянемо право на житло. За останні 25 років у нашій країні збудовано і передано сім'ям майже 55 мільйонів квадратних метрів житла. Незважаючи на те, що значно поліпшуються житлові умови, плата за квартиру лишається незмінною з 1928 року. До того ж вона має чисто символічний характер — усього 4 проценти загального доходу сім'ї.

Все це дали нам Радянська влада, наша Радянська Конституція. Звичайно, ти пам'ятаєш ті дні, коли відбувалося всенародне обговорення кожної її статті. Всього один рік минув відтоді. Але й за цей короткий період виявились реальність і дієвість усіх положень Основного Закону. Всесвітньо зросла трудова і політична активність радянських людей, їхнє дбання про міжнародний авторитет Батьківщини, про зміцнення її економічної та оборонної могутності. І цілком закономерно, що сьогодні всі наші почини й енергія спрямовані на те, щоб успішно завершити третій рік п'ятирічки, забезпечити успішний фініш п'ятирічки в цілому. Така моральна норма нашого, радянського способу життя. Таке наше право, такий наш обов'язок.

Основою економічної системи СРСР становить соціалістична власність на засоби виробництва у формі державної (загально-народної) і колгоспно-кооперативної власності.

Держава охороняє соціалістичну власність і створює умови для її примноження.
(із статті 10 Конституції СРСР).

І завтра теж свято — Всесоюзний день працівників сільського господарства. Трудівники нашого степового краю зустрічають його вагомими здобутками в праці — в українському мільярді чимала частка і їхнього хліба.

Нині хлібороби області складають рапорти про щедрий ужиток. Ділитися своєю радістю і комбайнер радгоспу «П'ятихатський» Андрій Трюхан, який став переможцем соціалістичного змагання молодих жінок України. І сьогодні, і завтра, і в день 60-річчя ВЛКСМ він з гордістю скаже словами поета: «Радію я, це мій труд вливається в труд моєї республіки».

МИ — ОТЖИВОТІ ГОСПОДАРИ

Є ПОДІЇ, які мовби заново відкривають твоє розуміння давно відомих явищ і фактів. Сьогодні разів ти спостерігав їх, сприймаючи як щось звичне, установлене. Та ось настане мить, коли все це ти сприймаєш якесь по-новому, усвідомлюючи справжню його цінність і значення.

Сталася така подія і в моєму житті. Були обійми в рідному селі Гамівці, де цілому комсомольсько-молодіжному колективі довелось збирати хліб на останніх гектарах. Виступились тоді поруч мене молодий комуніст Володимир Жих, комсомолец Юрій Ролеский.

І тут під оплески земляків перший вінок із колосків та польових квітів наділа мені моя мати. Не голова колгоспу, не бригадир, як годиться за традицією, а мати. Подумалося тієї незабутньої хвилини, що не мені особисто, а моїм ровесникам дякують усі матері за вірність рідній професії хлібороба, за те, що на зміну їм вирости сини господарям землі. Саме господарями, а не безтурботними споживачами її багатств, дарів.

Бо тієї миті ми, троє героїв життя незвідного комсомольського року, тримали звіт перед батьками, перед державою про те, як дбаємо про землю. Як же?

З чистим сумлінням можна сказати: по-господарському, не відступаючи від синівського обов'язку. Візьмемо для прикладу хоча б три роки нинішньої п'ятирічки. Врожайність зернових 1976 року трудівники радгоспу довели до 42 центнерів з гектара. Навіть несприятли-

Найвища мета суспільного виробництва при соціалізмі — задоволення зростаючих матеріальних і духовних потреб людей.
(із статті 15 Конституції СРСР).

ПРЕКРАСНА МЕТА СУСПІЛЬСТВА

вого щодо погодних умов минулого року — по 45 центнерів. Упевнено хлібороби господарства підвищують урожайність озимої пшениці, під якою зайнято найбільш плодючі. Ще позаторік ми збирали її по 40, а нині — вже по 50,5 центнера з гектара.

Незабаром відзначимо ще одне трудове свято — радгосп закінчує виконання п'ятирічного плану продажу державі цукрових буряків. І в творчій справі йдуть успішно. Завдання трьох кварталів виконали на 104 проценти. 1978-й, такий багатий на знаменні дати, увійде в історію нашого господарства як рік рекордного збору зерна: навіть без кукурудзи на 101 тону зерна ми одержали більше, ніж у найурожайніший — 1973-й.

Ось так хазяйнують мої товариші по праці — від ветерана до випускника школи чи технікума — батьки і сини. Кожного по-своєму можна назвати. І кожен назве свій внесок в цей спільний успіх — внесок, гіпний звання хлібороба. З 38 комбайнових екіпажів району, які взяли 10-тисячний рубіж по обмолоту, п'ять — з нашого радгоспу. Нашому комсомольсько-молодіжному екіпажіві доводилось виробляти першість в достойних суперників. Екіпаж С. Г. Овдія, наприклад, намолотили 17 710 центнерів зерна. Володимир Тишка — 15 620, Ф. І. Жага — 11 073, М. І. Суслинка — 10 560 центнерів. Усі вони справились із своїми соціалістичними зобов'язаннями. А поруч досвідчених хліборобів нестало пробувати свої сили випускники Гамівської десятирічки. Разом з батьком Сергієм Майгур комбайном СК-4 намоло-

тили 5627 центнерів зерна. Юрій Носенко дбав про ветеранів господарства І. М. Сарани намолотили понад 6 тисяч центнерів хліба на машині такої ж марки.

Трудом славною людиною. І повсякчас держава дбає про те, щоб їй жилося щасливо й заможливо. Наш радгосп сьогодні мало чим відрізняється від промислового підприємства. За короткий строк 24 сім'ї справили новосілля. Квартири отримали механізатори, творці, спеціалісти. Нині закінчуємо спорудження ще п'яти житлових будинків. Уселяться в них робітники. В селі Гамівці діє нова середня школа. А пройде центральна садиба радгоспу! Торговельний центр із трьох магазинів і філіалу районного побутокмбінату, адміністративний корпус та бібліотечний двоповерховий житловий котедж утворюють красивий архітектурний ансамбль з великою площею в центрі. Незабаром примісний подарунок одержать наймолодші жителі радгоспу — завершується будівництво дитсадка.

Прекрасний Будинок культури, азійна смуга для літаків сільськогосподарської авіації, в перспективі — будівництво відпочинкового комплексу на 4,5 тисячі єдиниць. Словом, радгосп наш — це справжній агропромисловий комплекс.

І за всі ці блага, надані нам державою, хочеться працювати так, щоб як найбільше користі принести народові, щоб поруч тебе ніхто не відставав у труді. Це почуття допомогло мені і моєму товаришіві Володимир Жиху та закріпленому за нашим екіпажем водіїв грузовика Юрію Ролескому встановити рекорд на збиранні врожаю серед комсомольсько-молодіжних екіпажів республіки. Вони веде нас до успіху, додавало сили в соціалістичному змаганні. Кожен живий день запам'ятав. І коли траплялася поломка, і коли за 17 робочих годин намолотили рекордну кількість зерна — 132 тону, і коли дощ заважав водити комбайн... Бо ми збирали хліб держави, яка в Основному Законі гарантує щастя нашій юності.

А. ТРЮХАН,
комбайнер радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району.

ДОСІ пам'ятаю жовтневий день минулого року, коли «Червона зірка» разом з усією країною із захопленням і гордістю схвалювала нову Конституцію — свідчення високого розвитку нашого суспільства.

Минув рік, лише один рік відтоді, як Основний Закон СРСР набрав юридичної сили. А скільки позитивних змін відбулося за цей, здавалось б, незначний період!

На заводі «Червона зірка» щорічно утворюють фонди суспільного спо-

живання, розміри використання яких для потреб робітників постійно збільшуються. Зокрема, поточного року ці фонди на підприємстві зросли порівняно з 1977 роком на 8 процентів. А це означає: більше коштів піде на проведення різноманітних соціально-культурних заходів, на оздоровлення і відпочинок трудящих, на будівництво житла, на розвиток спорту.

За рік з моменту прийняття нової Конституції СРСР завод дістав можливість забезпечити спец-

харчуванням, молоком і спеціальною ще півтисячі робітників саме за рахунок фонду суспільного споживання.

Зріс у нас і резерв коштів, що виділяються на преміювання переможців соціалістичного змагання. Нинішнього року передбачається витратити на це 136 тисяч карбованців, що на 5,4 процента більше, ніж минулого.

За рахунок фонду житлового будівництва понад 140 сімей червонозорівців в січні цього року стали (Закінчення на 2—3 стор.).

ЩАСЛИВА ЮНІСТЬ В НАШОМУ

Право на працю

Готуючись гідно відзначити День Конституції СРСР, 298 виробничих бригад, змін, дільниць і цехів, майже 10 тисяч трудівників Кіровоградщини виконання завдання трьох років п'ятиріччя і працюють в рахунок 1979 року.

ГАРАНТІЯ МАЙБУТНЬОГО

У СОЦІАЛІСТИЧНОМУ змаганні серед локомотивних депо СРСР за підсумками другого кварталу змагання перше місце. Підбиваються підсумки третього кварталу. Залізничники вірять, що не втратять почесного місця.

Напередодні свята ми побували в трудовому колективі електромашинного депо, що успішно виконав зобов'язання, взяті на честь річниці нової Конституції. Робітники, а це переважно молоді, добилися значного підвищення продуктивності праці, збільшення собівартості ремонту електроустановок, більшості продукції здають з першого пред'явлення. А коли додати, що майже кожен з працюючих підвищує свою професійну майстерність, оволодів суміжними спеціальностями, то легко дійти висновку, що наше знайомство було справді цікавим.

* * *

«Ви часто згадуєте про те, що в СРСР та інших соціалістичних країнах немає безробіття. Чи це суперечить, однак, ваше прагнення забезпечити нову зайнятість об'єктивним економічним необхідності підвищувати ефективність виробництва і праці?» — з таким запитанням звернувся я до радянських журналістів громадянину ФРН, жителя Гамбурга Г. Швайндера, прагнучи, очевидно, поставити під сумнів одне з найголовніших надобів соціалістичної системи — право кожної людини на працю. Г. Швайндер не один у таких міркуваннях. Чимало буржуазних економістів міркують подібно до pana Швайндера. Навіть більше того — твердять, що новизна зайнятості у країнах соціалізму досягається штучно і скоєне зростання продуктивності праці. Чи є резон у таких міркуваннях?

Щоб розібратися в цьому, повернемося до знайомих залізничників, погортаємо соціалістичні зобов'язання 32-х молодих робітників. Як ставляться вони до підвищення продуктивності праці? У кожного вона різна, різними темпами зростає. Ось і до 7 жовтня, річниці нової Конституції, більшість узялася підвищити продуктивність праці на 3 проценти. Незважаючи на певні труднощі, це дасть вагомий крок вперед. І його вже зроблено. Спробуємо проаналізувати, як саме.

Не секрет, що продуктивність праці і якість роботи — поняття нероздільні. Комітет комсомолу залізничного депо вирішив почати своє шефство над якістю з основ управління нею. Необхідність цього диктує життя. За пропозицією комітету до програми підвищення кваліфікації внесено відповідні теми. Що це дасть у перспективі, що це дає сьогодні?

Зросла відповідальність кожного за загальну справу підприємства. Зросла від знання, від розуміння суті справи. Набуті знання дали змогу кожному стати не тільки активним, а й компетентним учасником виробничого процесу. Зріє і професійний рівень молодого робітника. Підвищили кваліфікацію Юрій Смик, Петро Лементарьов, Григорій Сіриченко, оволоділи суміжними професіями Володимир Клименко, Володимир Булгаз, Олександр Голованов, Сергій Нікітін — практично кожен другий робітник з електромашинного. Як результат творчого вико-

ристання права на працю — протягом дев'яти місяців п'ятирічного року 179 робітників цеху подали 266 раціоналізаторських пропозицій, з яких 237 уже впроваджено у виробництво. Це вплинуло на зростання продуктивності праці, поліпшення якості роботи, дало підприємству економічний ефект у сотні тисяч карбованців.

Можливість — вибрати роботу за уподобанням, гарантована Конституцією, стимулює творчий підхід до дорученої справи. Ось чому в депо, зокрема в електромашинному цеху, трудяться люди, залюбки у свою роботу, зацікавлені в тому, щоб виконувати її якнайкраще. І молодий комуніст, майстер цеху Віктор Остапов, і слюсарі Володимир Нетудихатко, Юрій Смик, Микола Губа, на рахунок яких чимало раціоналізаторських пропозицій, і їхні товариші з інших цехів — Валентин Лантух, Олександр Озарчук, Валерій Жилковський, мають можливість підвищувати продуктивність праці і використовувати цю можливість сповна.

Полімізуючи з паном Швайндером, слід було б сказати, що в нашій країні вся система виробничих відносин і між людьми, для поліпшення її праці, для забезпечення можливості працювати творчо, зростає — духовно. Тому для прискорення зростання продуктивності праці в знайомих депо, як і в усіх підприємствах країни, пам'ятаючи в першу чергу підвищення темпів механізації та автоматизації виробництва там, де це велика частка ручної праці. Завдання це важливе й тим, що неекваліфікована праця, хай навіть добре оплачувана, у нас привертає молоді все менше й менше. І навпаки — зростає інтерес до складної роботи. Це закономірно — зростають добробут, освіченість людей, їхні вимоги до зручностей на робочому місці. В п'ятиріччя п'ятиріччя особливим змінилося співвідношення капітальних вкладень у виробництво нових підприємств і модернізацію діючих. Частка нового будівництва трохи зменшилася, асигнування на технічне переозброєння діючих значно збільшилася.

Ясно, що в перспективі інтереси підвищення ефективності виробництва вимагатимуть і скорочення кількості робітників на тому чи іншому підприємстві. Скажімо, впровадження на маєстерських тепловозах двох пультів управління вже дало змогу звільнити знайомих половину складу машиністів і їхніх помічників. На Заході це була б трагедія для звільнених робітників. Конституційне право на працю гарантує в нашій країні такий принцип: у вигравші повинні бути як ті, хто лишається на попередньому місці роботи (в нашому випадку вони одержали надбавку до основного заробітку за рахунок зекономлених коштів), як і ті, кому випало працювати в нових умовах (у нашому випадку всі машиністи забезпечені новою роботою за тією ж спеціальністю).

ПІДСУМОВУЮЧИ сказане, хочеться наголосити — ефективніше використання робочої сили за соціалізму завжди досягається при додержанні гарантованих Конституцією СРСР інтересів трудівника. І в цьому, безперечно, чимала перевага нашого, радянського укладу життя.

Учитись, учитись, учитись... Ці слова червоними літерами написані на першій сторінці щоденника дев'ятикласниці Кіровоградської середньої школи № 32 Олени Лисенко. І вона впевнено йде до своєї мети. Комсомолка Олена Лисенко не тільки добре вчиться, вона й серед фізкультурних активістів міста, двічі на тиждень відвідує заняття легкоатлетичної секції в спортклубі «Зірка», бере участь у міських і обласних змаганнях, має другий спортивний розряд.

Право на освіту

Розмова нашого кореспондента Т. Кудрі з директором Малосівківської середньої школи № 3, заслуженим учителем УРСР Г. М. Перебийнісом торкнулася права на освіту, гарантованого статтею 45 Конституції СРСР.

ЖИТТЯМ ПРОДИКТОВАНІ РЯДКИ

— Григорію Миколайовичу, в статті 45 йдеться про те, що всі громадяни України Рад мають право на освіту, причому право на безплатну освіту. Проілюструйте, будь ласка, це положення на прикладах вашої школи.

— Майже тисяча учнів нашого закладу щодня сидить за партами. Висококваліфіковані вчителі зять їх грамоти, основ наук. Наочальні кабінети, виробничі майстерні, бібліотека, спортивний зал — усе це до послуг дітей. Школярі з віддалених сіл живуть у чудовому інтернаті. І теж за рахунок держави.

Дальшою вдосконаленою організацією навчально-виховного процесу сприяє запровадження в країні за новою Конституцією СРСР безплатна видача учням підручників.

Незабаром у нас відбудеться велике радісне свято — новосілля. Будівельники тресту «Кіровоградськбуд» закінчують спорудження гарної школи на півтори тисячі учнів.

— Конституція СРСР у статті 25 фіксує, що в нашій країні існує і вдосконалюється єдина система народної освіти. А яке місце тут відводиться загальноосвітній школі?

— Загальна середня освіта, позашкільне виховання — важлива ланка системи народної освіти. Школа покликана забезпечувати підготовку молоді до діяльності вищого ступеня, давати своїм вихованцям необхідні знання і навички, забезпечувати єдність навчання і трудового виховання.

Кілька років ми ведемо експеримент по визначенню громадської активності дітей. Його мета — поглибити залучення школярів до самостійної праці. Операція «Чистота», яку ми регулярно здійснюємо в нашій школі, добре зарекомендувала себе. В день її проведення всі учні за півтори години до початку занять працюють на

апорядкуванні пришкольної території. Члени штабу операції — комсомол, старости класів, голови рад загонів. І жодного вчителя. Підбиваючи підсумки, ми враховуємо, хто був найчервонішим під час роботи (тобто трудився з агітником, енергійно), своєчасність початку роботи, організацію праці тощо.

Дуже приємно й радісно стає на душі, коли чуєш теплі слова про своїх колишніх вихованців. Тамю Сухомлин, Миколу Крюкова, Володимира Покруза, Віктора Кузика, які працюють у місцевому колгоспі «Родина», на заводі сухого молока.

Щороку збільшується кількість випускників, які йдуть працювати безпосередньо на виробництво. Ось хоча б такий приклад. Торік лише 37 процентів наших випускників пішли на виробництво, а цього року — п'ятдесят.

— Сьогоднішні школярі — це майбутні робітники, вчені, інженери, агрономи, лікарі, артисти. Як діти розвивають свої нахили, здібності в школі?

— Нова Конституція надає ще ширші можливості для плідної діяльності кожного члена нашого суспільства, для його творчості і духовного зростання. Учні нашої школи працюють у студіях, гуртках чи секціях, які найбільш їм до душі.

Руками наших юних художників оформлено багато класів, кабінетів, шкільних коридорів. Ми влаштуємо виставки, конкурси малюнків, графіки, інкрустації. А учениці десятого «Б» класу Олена Крутофал та Ірина Решенко працюють уже майже на професійному рівні. Одним словом, у нашій школі є все необхідне для всебічного, гармонійного розвитку кожної дитини.

Право на охорону зд

Відвідуючи поліклініку чи доми, ми ніколи не заглядаємо маско про грошові витрати вартості лікування. Тим часом переважає думка, що гроші — це все. Зовсім іше ванців щодня. Зовсім іше нах. Приміром, в США тільки заплатити 10 доларів, за який день перебування в лікарні рація — не менше 1000 до.

ВАРТОВІ У БІЛИХ

ПО ЦИХ світлич і прокоридорах Олександрівської районної лікарні цілодобово лунають кроки найгуманніших бійців нашого часу — медичних працівників. Кожного дня зі сніжних ліжарок одягають білосніжні халати, заступаючи на варту найціннішого людського скарбу — здоров'я. Великий Жовтень приніс великі зміни. І якою б

— Отут давай зробимо трошки... а освітні чіткіше, виразніше, — радяться між собою юні художники, учениці 10 «Б» класу Малосівківської десятирічки № 3 Тетяна Рибова та Ірина Решенко. Своєю діяльністю закінчують школу, і на згадку про себе вони вирішили залишити своїм молодим друзям дружбівським подарунок — панно «Щасливе дитинство». Нехай радіє матиця, нехай світить і радісно буде їй.

ПРЕКРАСНА МЕТА СУСПІЛЬСТВА

(Закінчення)

Поч. на 1-й стор.).

новоселами чудового асфальтованого будинку з усіма вигодами. Звичайно, не можна забувати, що всі ці перелічені мною досягнення у сфері забезпечення робітників творилися працею тисяч червонозоріків, які брали підвищені зобов'язання, висували цінні ініціативи, виступали з цікавими починаннями.

У нас робітник — господар, і його труд — то труд на себе, на свою державу, труд — радість. Вже ні для кого не дивно, що самі робітники стають застрільниками

всього нового. Так, на заводі «Червона зірка» на ознаменування річниці Основного Закону СРСР бригада формування ліварного цеху колективу, очолювана депутатом Верховної Ради СРСР В. І. Бетманцем, виступила з ініціативою: 3,5 річної норми виробітку з початку п'ятиріччя — до 7 жовтня. Приклад правофлангової наслідували 78 бригад і колективів з половинною тисяч робітників.

Особливо радіє те, що молоді наші комсомольці, ростуть дітями ветеранів. Більшість комсомольсько-молодіжних

Інтернаціональний обов'язок громадянина СРСР — сприяти розвитку дружби і співробітництва з народами інших країн...

(Із статті 69 Конституції СРСР).

ОДВІЧНІ СИМВОЛИ

ЩОДАВНО на Кіровоградщині побувала група учнів економічного технікуму імені Д. Благосе-ва з болгарського міста Толбухіна. Гості ознайомилися з життям кіровоградської молоді, відвідали ряд навчальних і дитячих закладів, улаштували екскурсію на хутір Надія, де поклали квіти на могилу кавалера українського театру І. К. Карпенка-Карого.

Про свої враження від відвідин нашої області розповідає викладач російської мови і літератури, секретар партійної організації технікуму імені Д. Благосе-ва Хрисиме Мгрудіан:

— Делегація, в складі якої я приїхала, молодіжна. Це 32 учениці технікуму, учасниці популярного в Толбухіні ансамблю російської пісні. Самі ж дівчата й стали ініціаторами нашої поїздки до Радянського Союзу.

Теплоти, з якою зустрічали нас трудящі Кіровоградщини, нам не забути. Перебуваючи у вашому чудовому краї, ми познайомилися з багатьма хорошими людьми — робітниками заводу «Червона зірка», мурманцями льотно-штурманського училища,

вихованцями Кіровоградського Палацу піонерів. Усюди ми почували себе серед друзів, братів.

Особливо схвилювала нас усіх зустріч з колективом технікуму радянської торгівлі. Заочно ми знайомі вже шість років, а от побачились тільки нині. Традиційним українським хлібом-сіллю, квітами, щирими вітаннями зустріли нас тут. Ми побували в кабінетах, лабораторіях, майстернях, побачили, як навчаються і працюють наші радянські друзі.

Моїх вихованок, як майбутніх економістів, найбільше цікавили кабінет економіки торгівлі, діяльність комсомольської організації. Георгія Петрова, директора нашого технікуму, Василя Петнова, вчителя історії, захопили організація навчального процесу, комплексний план комуністичного виховання учнів, принцип соціалістичного змагання між академічними групами. Його ми думаємо запровадити у своєму навчальному закладі.

Ленінська кімната — то справжній маленький музей. Більшість його експонатів виготовили самі учні.

Вечері, коли ми залишали технікум, я побачила таку картину. Міцно взявшись за руки, біля входу стояли болгарські й радянські учениці. Спочатку вони про щось жваво розмовляли, далі заспівали «Пісню про Батьківщину» і «Мою Болгарію». Єдність голосів, єдність мови — це символ

вічної дружби наших народів.

Знайомилися відвідини міського Палацу піонерів. Ми послушали кілька пісень у виконанні дитячої хорової капели «Солов'ї», побували на репетиції тацювального ансамблю «Пролісок», ознайомилися з роботою багатьох гуртків. Усе побачене тут я порівнюю з тою картиною, яку мала змогу спостерігати в Туреччині і Греції, де побувала північного літа. Діти трудящих цих країн думують не про навчання, а про те, де можна вигідно влаштуватися на роботу. Заробити батьків мізерні, їх не вистачає на прожиття. Навчання в школі коштує надто дорого, тож не кожний сім'я простого трудянина має змогу вчити свою дитину...

Кіровоград і Толбухін — міста-побратими. Вони дуже схожі. Чим? Передусім людьми. Кіровоградці такі ж роботящі, життєрадісні, як і толбухінці. Для обох міст характерний бурхливий розвиток промисловості. А це вони схожі ще й на інші міста. Будинками, новими школами, дитячими садками, новими житловими масивами. І в Кіровограді, і в Толбухіні багато дітей, молоді. Отже, наші міста — міста майбутнього.

Щирі слова, дружні потиски рук, радісні зустрічі, щасливі усмішки на обличчях наших кіровоградців — їх ми не забудемо ніколи.

Часточку своїх сердець ми залишимо у вашому чудовому краї і наведемо: «Наша дружба навіки, драгі друзари!»

ОСЕРЕД села стоїть будинок колишньої церкви. Веселим килимом облягли його ромашки і жовті квіточки. Призахідне сонце, здавалося, хотіло розпливитися оранжем на стінах, та приміщення церкви лишилося таким же білим.

Колісь сюди йшли сподіватися. Ідуть і тепер. Тільки вже для того, щоб тут, у народному історико-краєзнавчому музеї села Розумівки, прислухатися до голосу предків, аби переконавшись у правоті свого шляху. Це ж Максим Рильський казав: «Хто не знає свого минулого — той не гідний свого майбутнього».

Черезстінки поріг музею — і примо у віні тоді дивляться моменти історії. Ось, рало прадання, он — прадка, пишави рушники... Понурі йдуть а доли жетці. Поодиночі несуть своє горе до бідацьких осель. Десять дівчат завели пісню, тузювув й щирі... Онда — позовіде фото під сідом, на якому маленька карета, янкія з парасолькою та елегантні чоловіки, підпис — «Останні з Радських». А далі — текс фотографії. Знімки світланкової пори: перші когоспінки побіла першої молотарки, перша сівба колективна і перші когоспінки урожай...

Потім — війна. Випада шпінель, вигоріла гімнастерка, заржавілі каски, медалі та ордени.

У танку горів Іван Федорович Зеленов, але повернувся по війні до хлібного поля. Склав нагороду в скриньку і пішов за плугом... Стемніло. Він усе ступав босоніж по ріллі, по вихолотій дорозі землі.

Полотно киявського художника Михайла Петрика: буйнокопосий степ, хлібодари йдуть.

Турбота про збереження історичних пам'яток та інших культурних цінностей — обов'язок громадян СРСР.

(Стаття 68 Конституції СРСР).

ЦІННІСТЬ НЕОЦІНЕННА

Мирного лапу пишениці Пісню нечирно гонда... Свєвом золотим зблискують трудові ордени, ордени комбайнерів і жатків за хліб. Тут же під сідом розгорнута газетна сторінка. Вгорі — «Конституція (Основний Закон) Союзу РСР». Підкреслено: «Держава дбає про охорону, примноження і широке використання духовних цінностей для морального й естетичного виховання радянських людей».

Допізна засидівся я з учителем восьмилітньої Василем Івановичем Зименком коло вікна в шкільному гуртожитку. Ще рік тому молодий комуніст очолював комсомольську організацію колгоспу. Згадував, як збирав матеріали для музею, як загорілися юнаки і дівчата бажанням зберегти історію рідного села. Світла не запалювали. Надворі лив дощ, зрідна небом пробігала, мов судорога, блискавиця. Тоді окреслювався силует колишньої церкви, видно було, як тріпотіли над ставом тополі.

Є місяць, одна сгядка про лік віддипається лєтєндою. Саме така Розумівка в Олександрівському районі, село з родовою усадьбицею Радських. З цієї сім'ї випішла ціла

ідея дітя, світлу пам'яті про яких до нині береже наш народ. Генерал — герой 1812 року, соратник М. Кутузова Микола Миколайович Радський. Подина передодні поглядів і переконань, дуже близьких до декабристських. Це йому належить вислів: «Мушкетерів більше, ніж військ, перемогли французи». Дочка генерала Катерина — дружина першого декабриста М. Ф. Орлова. Інша — Марія, пачко освітана Пунішова і Неєрасовим, — війська заміж за декабриста Сергія Григоровича Волконського. Після арешту 1836 року вона зафіксувала суди виконання пам'яті батька, янкія, помірності, дивилися на її портрет: «Це напам'яті жінки з усіх, яких я знав».

Роєм образів спливає бачене. Колишня Хрестоводівська церква, закладена 1833 року. Дві колоди з партикулового входу. Два апостоли з настінних розписів. Граюра Кордєзів. Рідісний бюст генерала в підвальному скелі, вмурована дошка: «Генерал від кавалерії М. М. Радський».

Усе то — цінність неоціненна. Стаття шістдесят восьма Конституції гарантує її загальнодоступність і збереження.

На двох картинах — кріпачі і колгоспники. Та різні долі, різні прєзв.

А. СЕРІКОВ, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Права справжні і мимі

НА РІЗНИХ ПОЛЮСАХ

ТРАГЕДІЯ МІЛЬЙОНІВ

ПАРИЖ. Молода людина сидить на землі на розі двох багатолюдних міських вулиць. Перед нею перевернута неппа, в яку нині кільки дрібних монет. Поруч — плакат: «Я —

безробітний. У мене немає даху над головою, мені немає на що купити їмю...» Щодня цю людину можна побачити там у бюро по найму серед тисяч тих, хто безуспішно намагється знайти роботу.

Безробіття в країнах капіталу є сьогодні долею мільйонів. Ось статистика У найбільшій з держав капіталістичного світу — США навіть за офіційними даними налічується близько 8 мільйонів безробітних. Фактично ж їх набагато більше. 1,2 мільйона чоловік охопило безробіття в Японії, у Франції ця доля спіткала більш як 1,4 мільйона...

Характерно, що близько половини цих людей — молоді віком до 25 років.

РОБОТА — ДО ВПОДОБИ

КИЇВ. На польовому стані радгоспу «Требухівський» Київської області двадцять випускників місцевої школи вручено трудові книжки. Одержавши разом з атестатами про середню освіту по-

свідки трантористів, вони вирішили працювати в рідному господарстві механізаторами. Трудову діяльність вони почали на жнивах. Їм довірили в парі з досвідченими комбайнерами водити степові кораблі.

Більш як 50 тисяч юнаків і дівчат з атестатами про середню освіту поповнили цього року хліборобську сім'ю України. Ці факти ми сприймаємо як буденні. Право на працю, на вибір професії до вдоволи гарантоване кожному з громадян Країни Рад. Це право закріплене в Основному Законі нашої держави.

«Потрібні...» «Потрібні...» такі оголошення зустрічаємо щодня. Бо нашої господарстві справді потрібні люди різних професій, різних спеціальностей. І в цьому «Потрібні» — наша сила, наша перевага, сподій за день трудящий.

ДИСКРИМІНАЦІЯ ЖІНОК

ТОКІО. «Вийдеш заміж — будеш звільнена!» — так заявляють хазяї компаній сотням тисяч японських дівчат, які працюють на підприємствах. За даними

міністерства праці, цей незаконний і нелюдський принцип взяли на озброєння більш як 2 тисячі компаній.

У загальній чисельності робітників і службовців в СРСР жінок становить нині 31 процент. У країні тепер понад 13 мільйонів жінок — спеціалістів а вищою і середньою спеціальною освітою. Кожен третій радянський інженер — жінка, а більш як півмільйона з них працюють директорами промислових підприємств, радгоспів, навчальними будів, головними колгоспів, очолюють адміністративні установи. З кожних чотирьох лікарів — три жінки, а серед учителів жінок становлять 70 процентів.

Наша адреса і телефони

З'6050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу чистів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-67.

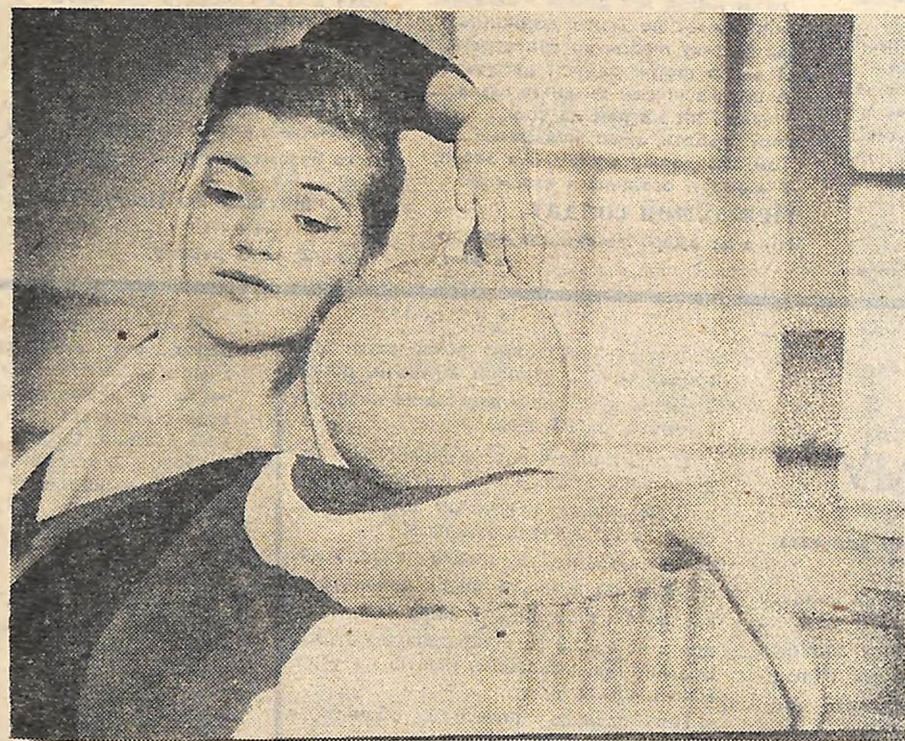
БК 21287.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 01197.

Зам. № 426.

Тираж 59 200.

● ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

СВЯТО ПЕРЕД СВЯТОМ

Три дні в спортинному залі факультету фізвиховання нашого інституту проходили змагання з художньої гімнастики в залі XV Спартакіади Міністерства освіти УРСР, присвяченої річниці Конституції СРСР. У них взяли участь двадцять колективів педвузів республіки. Деякі роки підірла на таких турнірах кіровоградські дівчата займали другі місця.

До цих поєдинків наші гімнастки вели вперту підготовку цілий рік. Навіть під час канікул тренування проводились два рази на день. І ось свято «грацій» розпочалося. Йшла вперта боротьба за кожний бал при виконанні вправ з м'ячем, обручем, сіданальною, булавами і без предметів. Наші дівчата вступили в «бій» добре підготовленими. Їхніми головними суперниками, як і раніше,

були харків'янки. На світловому табло спалахували цифри: 8,85; 9,05; 9,1; 9,15 — це оцінки першорундисиці Лариси Горбачової, її подруги Олени Шершньової і більш досвідчених гімнасток Євгенії Дмитренко і Тетяни Осадченко. Оцінки високі. Це ще один доказ тому, що наші дівчата претендують на першість. І вони тани домоглися перемоги — вища сродина наша: 300 очок принесено в залікоу кіровоградську копилку. Чемпіонський титул з багатоборства дістався Тетяні Осадченко. Вона була першою у вправах без предметів, стрічкою і булавами. Євгенія Дмитренко і Олена Шершньова стали третіми призерами. Всі вони підтвердили нормативи майстрів спорту СРСР за що одержали додаткові очки. А найбільш юна «вічний» суперник — команда студентів із Харкова — набрала лише 200 очок. Третіми призерами стали спортсменки Ворошиловграда.

Кіровоградська команда одержала право демонструвати свої здібності на турнірі вихованок факультетів фізвиховання педвузів країни. Тренування продовжуються.

Так, у нашому найкращому спортзалі було справжнє свято. Свято перед святом. І мені дуже приємно за своїх вихованок, які подарували всім нам перемогу. Вони йдуть далі. До гарту, до краси, впертості і оптимізму. Бо їм створено всі умови для того, щоб примножувати успіхи.

В. БИКОВА, ст. викладач педінституту імені О. С. Пушкіна, тренер.

НА ФОТО: МАЙСТЕР СПОРТУ ТЕТЯНА ОСАДЧЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

«ЗІРКА» — «ДЕСНА» — 1:1

Перший поєдинок цих команд закінчився нульовою нічиєю. Повторна зустріч, що проходила на кіровоградському стадіоні, завершилася тек нічиєю — 1:1.

Як же розгорнулася подія? Прихильники «Зірки» сподівалися, що їхній команді після семи поразок підряд напевні покаже хорощу гру. На тринадцятій хвилині Олександр Алексєєв мав змогу взяти воротаря, але пробив «набо», і м'яч не дістався сітки. Червоні ділили активніше. А коли йшла сорок п'ята хвилина, за порушення правил у бік ворот Михайла Михайлова, було призначено пенальті. Пробив Анастолій Мельников — 1:0 на користь «Десни». «Зірка» в другій половині гри діляла активніше. Та тільки на 71 хвилині їй вдалося встановити рівновагу. Це зробив Микола Журавльов. Обидві команди мали нагоду збільшити рахунок, але не скористалися ними.

Клуби записали собі по очку. У наших земляків тепер 43 очка. Вони, як і раніше, на своїй сходінці. Їх найближчий переслідувач — вінницький «Локомотив» — зазнав поразки (0:2) в Києві від армії «Металіст». У нього 65 очок. Харків'яни в Кривому Розі, перемогли місцевий «Кривбас» — 1:0. Наступний тур — завіра. «Зірка» приймає «Фрунзєнськ» із Сум. Матч почнеться о 17 годині.

СПОРТИВНА ГІМНАСТИКА. Змагання в залі XV Спартакіади Міністерства освіти УРСР проходили в Одесі. Їх було присвячено 60-річчю ВЛКСМ. Срібним призером з багатоборства стала кіровоградка майстер спорту Людмила Іванова. Призерками в окремих вправах були майстри спорту Олександра Стаха і Валентина Добрица. Наші дівчата посіли перше місце, а хазяїні десяте. В комплексному заліку вихованки тренера Никодима Гасмана були третіми серед двадцяти чотирьох колективів факультетів фізичного виховання педвузів республіки. Перше місце дісталася одеситкам, друге — харків'янкам.

ФУТБОЛ. У третьому турі осінньої юнацької першості країни з футболу вихованці кіровоградської «Зірки» на своєму стадіоні приймали своїх ровесників із севастопольської «Атлантики». Матч спортсменів молодшої вікової групи закінчився з рахунком 2:0 на користь господарів поля.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.